

Библиотека
Савремена књижевност

ЈЕДНОСТРАНИЧНЕ ПРИЧЕ

(приредио Ђорђе Оташевић)

Алма

Београд, 2007

ЈЕДНОСТРАНИЧНЕ ПРИЧЕ

(приредио Ђорђе Оташевић)

Рецензент	В. Павловић
Корице	Милан Бештић
Слике (деталј)	М. Петковић
Технички уредник	Г. Оташевић
Коректура	Драгана Лазић Љ. Оташевић
Издавач	„Алма“, Београд
Главни уредник	Ђорђе Оташевић
Штампа	Скрипта интернационал, Београд
ISBN	978-86-84023-67-6

www.alma.co.yu
almabg@sezampro.yu

ПРЕДГОВОР

Књига садржи најлепше приче објављене у зборницима „Ко је оклеветао Диса?“, „У причи и околo“, „Доња страна приче“, „Врата моје приче“, „Алиса у земљи прича“, „Најкраће приче 2002“, „Најкраће приче 2003“, „Најкраће приче 2004“, „Најкраће приче 2005“ и „Најкраће приче 2006“ које су могле да стану на само једну страницу овог формата.

Подаци о ауторима овде се не наводе јер се већ налазе у набројаним зборницима.

Љубиша Августин

ПРИЧЕ, КО ЈЕ ЈА, ТИ, ОН?

Да, када сам тог јутра устао из каљуџе схватио сам да ја уопште нисам ти, да сам бољи. Није ми важно ако ти тако не мислиш, јер сам за тебе ја ти, а ти ја. Сазнао сам још нешто, онај ужасни, огавни човек, он, баш он, мисли да је још бољи, да, онај твој пријатељ, јер опет када погледаш, за њега си ти ти, он ја, а ја он, изгледа да сам ипак ја најгори, победио си.

Нермин Ага новић

О ЗВИЈЕЗДАМА

Питам се има ли звијезда
на земљи?

Ако има, питам се још шта
ће који курац ту, на земљи, кад
је звијездама ваљда мјесто на
небу.

Данијела Ајдуковић

ЗОВ ПТИЦА

Дуга се изненадно појавила на небу и разлила у хиљаду боја. У сваку нијансу уткала је себе и величала птице. Галеб Џонатан Ливингстон се насмеши.

Алекса Алвировић

ЈУТРО

Ноћ очас прецвета. Лично,
сматрам да је то једина зрела
жена која зором устаје свежа
као ружин пупољак чије је име
девојка.

Александар Антић

САМОУБИСТВО

Седео је у соби и посматрао своје беживотно тело из кога се точила густа, лепљива крв. Учинио му се да чује дозивање споља. Одговор се није зачуо из запечаћених устију. Поново је погледао своје избледело тело.... Није издржао, закорачио је у њега и груди су се поново покренуле.

Ни овај пут није имао храбрости. Не довољно.

Ненад Атанаџковић

ЛАЖНО КРЕТАЊЕ

На столици јакна чека свог
човека -

- као да негде треба поћи.

И ципеле пуне жуљева вре-
бају на моје кораке -

- као да негде треба поћи.

Облачим, обувам.

Закључавам врата, цвикере
стављам још,

И одлазим негде –

- баш као да стварно негде и
идем.

Биљана Бабић

ЧЕКАЊЕ

Чак и ако одем, људи ће
опет пролазити поред мене.
Неће ми дати да предахнем.

Не знам зашто, као што не
знам ни зашто су тако неумо-
љиви.

Чекаћу.

Једном ће престати да про-
лазе поред мене.

Тања Бакић

ПРОБЛЕМ УНИВЕРЗАЛИЈА

Свака звезда има своје уво.
Свака беба воли беби-папу.
Свако пиле жуте је боје. Сваки
сан оставља отиске прстију.
Свака сломљена идеја има своје
парчиће. Свака реч невина је
док је кондом не упрља. Сваки
сјај има своју таму. Свако савр-
шенство има своју негацију.

Свака универзалија има свој
проблем! Сваки проблем има
своју универзалију!

Никола Басара

САРМА

Играла је по дискотекама,
промоцијама, чак и на неким
спотовима. Давно је то било.

Више се не бави тиме.

Сада ме привлачи мирис
њене сарме који долази из ком-
шијине кухиње. И то само неде-
љом.

Драган Батанчев

РАСПЕЋЕ НА
ФРИЖИДЕРУ

Кад устанеш, опери зубе,
отвори све прозоре да се прове-
три кућа, пусти Менелаја напо-
ље да се изјурца, одведи Јану у
школу и иди у продавницу. Ку-
пи литар текиле, три лимуна и
кутију соли. Кад се вратиш ку-
ћи, убиј се ако хоћеш, ал' пази
да се не усмрдиш! Молим те.

ШКРТАЦ

Палац и кажипрст овлажи,
и узима новчаницу једну по јед-
ну, нежно, као кад се узима де-
те, и поређа их лик на лик.

Главе научника, књижевни-
ка и детета одједном оживеше.
Прибијене једна уз другу мирно
ћуте, као чета војника у строју.
А ако нека безазлено провири,
он је брзим покретом руке од-
мах врати.

Ред мора бити беспреко-
ран.

Милан Бештић

ГРАМАТИКА У ТРАМВАЈУ

1. Ненад Станковић се у трамвају обема рукама држао за шипку.

2. Милован Стајић се у истом трамвају за шипку држао са две руке.

3. Трамвај је нагло заклозио.

4. Милован Стајић није пао јер тај кад се са две руке ухвати, не пушта.

5. Јебеш граматику ако ћеш да паднеш!

Миладин Берић

БОСАНСКА ПРИЧА

Напокон сам се послѣ десет избјегличких година први пут видео са бившим комшијом.

Није било жртава.

Богдановић Марко

ВРЕМЕ

Тога јутра човек је као и обично устао из кревета на време, спремио се за посао, обукао одело, чврсто затегнуо кравату, па је мало попустио, скувао јаку кафу и искапио је с ногу. Осврнуо се, погледао на зидни сат и застао на сред собе. Проматрао је казаљке, пиљио дуго... доста дуго.

Пришао је сталожено прозору, отворио га и искорачио.

Дејан Богојевић

ТРАГ НА ОБАЛИ

Изашавши из позоришта, благо тетурајући, дође до кеја, застаде, осмотри околину трепавим погледом, ослушну, затим поново погледа, ослушну још једном, поправи кравату, очешља се, накашља се као да жели нешто важно и узвишено да изјави, затим хитро скочи у мутну реку не остављајући ни један траг на обали.

Маја Богуновић

КОНОБАР

Преуморна да бих те заводи-
ла и трептајима.

Прежедна да бих облизива-
ла усне похотно.

Престара да бих се смеши-
ла, тупо.

Вечерас сам стварно сврати-
ла само на пиће.

Александра Божић

ИСПОВЕСТ МЛАДЕ ЖЕНЕ

Немам права да у овим годинама будем ружна и неуредна!

Сада, када ме знају као младу жену, једини пут за живота,

Све у мени треба да вришти од снаге и блуда.

Ипак, ове августовске и лепљиве ноћи, усамљена,

Признајем да заборав и тајне не постоје!!

Емилија Видановић

МИСАО

На ивици разума затекла се жена.

Обузета голицавом, готово детињом радошћу, кретала се кривинама једне мисли, чију је суштину налазила тек да би је поново губила.

У једном тренутку, благо задихана, од свег срца се насмејала.

Корак уназад више није постојао.

*Душан Влајковић –
Митрованов*

ПАКОВАЊЕ

одлазим.

пеглам поразе и пресавије-
не их ређам до брига.

на чивилуку се ветре депре-
сије.

фобије, грешке, параноје,
лажи – наставши свој пар – стр-
пљиво чекају свој ред.

да, одлазим.

пун ми је кофер. и спортска
торба ми је пуна.

и кеса.

Весна Вујић

СМЕША

Црви и але под прозором
стражаре, у међусобно спора-
зумно интересној заједници
бледоликих и репатих опадну-
тих спопадача, сејача кише и
расејаних магли. Клизе стран-
путицом настраних и слузавих
плочника заседача, поткапље-
них мраком, маскирани тиши-
ном у пет хиљада редова са по
пет хиљада колона. Мале але и
велики црви. Гмижу, лете. Пуне
се гнојне пукотине и завоји зи-
дова. Пуни смо их, пуни су нас.

Гордана Вујичић

ВРАТА

Учили су ме да врата затварам тихо и полако. Касније је неко рекао да врата не затварам за собом. Треба их оставити одшкринута да можеш да се вратиш. Последњи пут кад сам одлазила од баке, врата нисам сасвим затворила. Смрт је ушла. Сада врата затварам да ми време постепено не украде и успомене.

Љубомир Вујовић

БИОГРАФИЈА

Његов живот се ни по чему није разликовао од билиона других живота. Незапажено безличних. Типично пролазних. Људских. Прилично касно почео је да измишља приче и да их записује. У ствари, тек тада је и био рођен.

Одавно га нема, али он и даље живи својим причама. У нама. Незапажено безлично, типично пролазно, људски...

Иван Вукадиновић

ТЕЛЕТАБИСИ

У почетку беше реч. И реч беше у говорника. И реч чуше слушаоци. И слушаоци пожелеше да и они имају своју реч. И почеше да копирају Узор, мислећи како капирају. И од оригиналне речи, преузеше само један њен део. И додаше неке своје упадице. И не приметише како се њихова реч лагано, па све брже, одваја од реалности.

Битно да је њима лепо.

Миљана Вуксановић

ОПСТАНАК

Једноставно инспиришу
преображај таме у пасаже. По-
седујем, осећам јединственост
тих тонова. Нестају симболич-
но, сликајући дах времена.
Мрак. Светлост. Живот, у њима.

Данијела Вучевић

ЕГЗИСТЕНЦИЈАЛНА
ВРТЕШКА

To do is to be. /Сартр/.

To be is to do. /Аристотел/.

To be or not to be. /Шекспир/.

Do be do be do. /Синатра/.

А ја? Ја се вртим негде ту.

Драгана Гавриловић

НЕКЕ ЖЕНЕ

Неке жене лепо изгледају, а неке су лепше него што изгледају.

Неке жене су паметне, лепе, занимљиве. Само неке могу такве и да остану.

Неке жене кажу да воле. Неке од њих то и умеју.

Сузана Гајић

ТЕСТ ИНТЕЛИГЕНЦИЈЕ

Троугао иде на троугао.
Коцка на коцку. Лопту треба да
убациш у отвор који је округао.

То знају и мала деца. Скра-
ћеница 7 д у н значи седам дана
у недељи. То знају и она мало
већа деца.

Ми смо јинг и јанг. То знам
само ја.

Драгица Гашпар

ОРАХ

Ја сам салон Луја XV. Између мојих грана разапео се свилени мебл са белим и бордо пругама. Сви ми се диве када дођу у госте. Моји власници су поносни на мене. Ја сам нем и хладан, строго углачан, али душе немам. Остала је у пољу где сам се као дрво сваке године играо са младим орасима и шумео зеленим лишћем, правио хлад.

Ех, да сам био шибље, можда бих и данас растао у пољу.

Бранислава Гемовић

ПЕЈЗАЖ

Зелено и плаво. Седим у аутобусу који јури неким путем и посматрам околину. Плаво небо и зелена брда. Поља обрађене земље испресеца на шумама и небо са понеким облачком. У даљини се спајају. И наравно далеководи. Црни, неизбежни, трагови „цивилизације“. Осим што су далеководи црни, све остало је зелено и плаво.

Драган Главашић

НЕВЕРОВАТНЕ АВАНТУРЕ
НЕПОСТОЈЕЋЕГ БОГА
(или Главашићево Јеванђеље
и Најкраћа Прича Икад)

Ненад Глишић

ОД ЈУТРА ДО СУТРА

Укључила је радио да чује шта јој треба. Скинула је уложак са душе и савест опрала новим детерџентом. Попила је чашу расположења, а затим чашу здравља, па потом и пехар заштите. Пре свега тога је испробала нови шампон за мозак од биљних екстраката.

Увече се искључила даљинским.

Мирјана Даниловић

ЈЕЛОВНИК

Мајка тешко гута. Спремам јој зато кашасту храну: кромпир-пире, попару, качамак... Мајка воли банане и воћни јогурт. Данас сам примила плату и мајка једе оно што воли. Исти јеловник има и моја савест.

Татјана Дебељачки

ПРЕКАСНО ЗА ЈУГ

– Изгледа да смо закаснили!

– Није било разлога за журбу.

Грана је била танка и тресла се све до стабла. Доле су јурили аутомобили. Снег је покрио читаво подручје. Наједном се голубица покрену, као да ће да по лети, а онда стропошта под точкове лимузине.

Мужјак се смрзнут клатио на грани.

СРЕЋА

Срео сам оџачара. И као што је ред, ухватио се за дугме. Кажу да то доноси срећу. Су-традан сам оџачара угледао по-ново. Исти процес, само друго дугме. Видео сам га и прекосу-тра. И накосутра. И наредног дана. И следећег. Мењао сам дугмад, али ништа. Срећа упо-рно измиче. Изгледа да то веро-вање о оџачарима и срећи није тачно. Или можда не важи у случају када ти је оџачар први комшија.

Весна Денчић

САМО ДА ВЕТАР НЕ ДУНЕ

Кад градиш кулу од карата,
прво одабереш шпил. Распро-
стреш карте и гаташ. Потом по-
мислиш жељу.

Зоран Деспот

ПРАВА ЖЕЉА ПОСЕБНОГ КАМЕЛЕОНА

Ја сам гуштер на камену који
ишчекује сунце да би му се за
свагда предао. Да сам којим
случајем Камелеон, моја би вр-
ста ишчезла поставши његова
пламтећа корона.

Мирослав Димитријевић

ОДСЈАЈ

Кад свештеник склопи књигу и заврши вечерње, Монах му приђе и рече:

– Свештениче, проповедаш реч Божију, а сам ниси просветљен?

– То је тачно, али је био просветљен онај који ово написа. А ја сам као месец који одсијава светлост Сунца, одговори му свештеник.

Да, али не и његову топлоту, примети Монах.

Тамара Динић

ПРЕТПОСТАВКА

И не мислим да би се догодило нешто паметно, само је, ипак, можда и требало...

Ох, какав живот на претпоставкама; да ли сам ја то чавка или глиста, или, пак, можда поларни медвед?!?

Одговор на питања потражити у кеси.

Зоран Додеровић

БЛУЗ

Слушао сам нови албум Бади Гаја и лупкао ритам ногом. Живот није ништа друго до блуз, помислио сам. Нога ми је махиално стала, а потом наставила да следи ритам.

ХРКАЊЕ

Тридесет година су Харолд и Адријана живели у браку.

Последњих петнаест година Харолду је сметало што Адријана ноћу хрче.

Једне ноћи, Адријана је престала да дише.

Харолд је пожеleo да је поново чује.

Александра Ђорђевић

SMS

Вече. Мммммм

Џмок. Џмок. Џмок. Џмо-
кић. Сунце. Срце. Крила. SMS.
SMS. Јутро. Подне. Вече. Јутро.
Подне. Вече. SMS? Јутро. Подне.
Вече. Соба јутро. Соба подне.
Соба вече. SMS соба. SMS глава.
Главата глава соба. Суза. Сузи-
ца. Патњица. Собица. Самица.
Delete. Хм? Јутро...

Светомир Ђурбабић

НАРЕДНИК С РУЖОМ

У мом животу постајале су
две Лујзе: жена и кобила.

Не знам за којом сам више
плакао.

Љиљана Ђуричић

ИШЧЕКИВАЊЕ

Пас с репом пуним чичака,
длаке прошаране блатом, са
отиском ђона испод кичме, без
цвиљења, хлеба и воде, данима
осматра кућу, све ближе, мере-
ћи кораке жутиим очима, зао-
круженим надом да спустим
длан.

Драгиша Ераковић

ВЕЛИКА ПРИЧА

Пружам руку. И она пружа руку. Рукујемо се. Гледамо се ћутке неколико тренутака, а онда се загрлисмо. Зашто речи? Све је речено.

Радмила Ерцеговац

НИШТА ОД КРИМИ ПРИЧЕ

све увек има своје реално објашњење: убили су је зато што је знала тајну и изговорила је гласно а изговорила ју је гласно не зато што је била храбра већ зато што није умела да ћути о ономе што је знала а баш она је знала зато што је погледала у правом тренутку док су осталима очи биле затворене.

Мирјана Жегарац

САТ

Седели смо на обали реке.

„Видиш овај сат?“, питао ме
је, показујући на ручни зглоб
леве руке

„Видим“, кажем. Он га ски-
не и баци у воду.

Каже ми: „То није важно.
Само ме воли, све ћу ти дати.“

И волела сам га, најбоље
што сам умела. Оставио ме по-
сле извесног времена.

Сада има нову девојку
и нови сат.

Зоран С. Живковић

ОТПАЦИ СТВАРАЊА

Лако је теби. Ти у Бога не верујеш. Ја не верујем у људе! Сви смо налик пиљевини.

Бог?! Он нема ништа са тим. Њему свака част и слава!

Бог је столар, који се, окончавши Стварање, у жељи да ништа од отпадака не баци, одлучио за рециклажу.

И, роде, ето нас!

Мића Живојиновић

КЊИГА

Човек је као књига. Свако га чита, разуме, схвата и тумачи на свој начин.

И то је добро. Жалосно је што је много непрочитаних књига и људи унапред и заувек одбачено.

Драган Жигић

ПОПЛАВА

Моја жена, тиха као млеко на шпорету у намери да покипи. Одједном прасне и све се прелије преко руба толеранције, изненада олуја са провалом речи. Поплава у кући.

Тамара Жикић

НЕКАДА ШЕЋЕР И ТРУЊЕ

Прсти су прштали по врелим малинама. Грозим се од додира бодљикавих листића, али поново пружам руку. На језику шећер, труње и остаци земље. Негде цвркут и облаци.

Звоно на вратима. Устајем уморна од неког трчања, и пре него што се одазовем, цевчицом прикупљам остатак сока из чаше.

Андрија Б. Ивановић

УЗ ЧАЈ

Посматрао сам ватру и шерпу у којој је кључала вода.

Осетио сам је. Осетио сам невероватну срећу у једном тренутку немоћи. Осетио сам све што сам желео.

– Куда сада да нестанем?

Ива Изњатовић

ОКО

Око је ум али многи слуђе-
ни сопственим јабучицама које
ништа не обухватају, никако да
икако схвате то. Око бескрајни
Ум у који увиру светлосне фор-
муле из два рођењем дата језе-
ра подно високе стрмени од љу-
ди прозване Чело. Тачније, ли-
тица подно сваке фонтанеле у
свет призованог човека.

Јелена Изњатовић

ПЛЕС ЖИВОТА

Ум и мисли, све у једном,
или једно, непојмљиво, недо-
стижно као објективно, сумњи-
во као субјективно, неухватљи-
во, сложено и једноставно, у
основи смислено – несмислено,
лукаво прожимајуће, недопу-
стиво интригирајуће, узвишено
надахнуто, окрепљујуће, поне-
кад и смртно застрашујуће фа-
тално, све у једном или једно
моје биће у себи самом лажно
истинито.

Зорица Илић

АГЕНЦИЈА ВРУЋЕ ЛИНИЈЕ

Агенција „Вруће линије” нуди своје услуге много повољније него прошлог лета. Топла линија се шири, али су цене отишле, па је препорука агенције да ко може вруће да смлачи нека смлачи.

Моле се корисници који усијају да мало о'ладе, изгорели и прегорели да се не боје куршлуса, у агенцији има довољно струја свих напона, мада ми ништа не гарантујемо, а да је повољније – повољније је.

Димитрије Јанчић

НЕДОУМИЦА

Клисура од улица. Неонско
светло жуто, измишљено, туђе,
вештачко.

Има ли негде неба? Где су
звезде? Праве ли мрави свој
град у трави? Да ли има људи
који лове свој ручак?

Живимо ли ми то свој или
неки туђи живот?

Александар Јањић

НАЈКРАЋА АНТИУТОПИЈА НА СВИЈЕТУ

„Тата, морам нешто да ти признам... Синоћ сам спавао са дјевојком.“

„Не брини, сине, и ја сам мало експериментисао кад сам био твојих година.“

Владимир Јевтић

ФЛУКТУАЦИЈА

Постер се одиже са зида.
Хватачи ветрова и снова трепе-
ре изнад моје главе. Тек онда
осетим поветарац преко лица.
Промаја вуче кроз полуотворе-
на врата.

Савршен поредак ствари,
узрока и последица влада и у
овом тренутку мирног поподне-
ва.

Јерина Јерменов

МИТОЛОШКА ЛИЧНОСТ

А он? Ништа. Закаснили
падају у јаме заборава.

Александра Јовановић

ЗЕЛЕНЕ РУКАВИЦЕ

Рекао ми је једном док сам буљила у зид: „Страшно ме подсећаш на моје зелене рукавице”.

Нисам схватила.

Рекао ми је једном док сам буљила у зид: „Знаш, стварно ме страшно подсећаш на моје зелене рукавице. Много сам их волео кад сам био дете, а онда су једног дана само нестале...”

Тада сам отишла.

Бане Јовановић

СРПСКА ПРИЧА

– Од горег може горе – рече
први.

– И од бољег може горе –
утеши га други.

Зоран Јовановић

ДЕДИНО ПРИЗНАЊЕ

„Док сам био нежења и таксиста, возио ти ја често странце са аеродрома. Код њих сам и видео како изгледају цигарете Кент. Свидело ми се како изгледа она паклица и пожеleo сам да поред себе имам нешто лепо. Ето како сам почео да пушим.“

Катарина С. Јовановић

Соба, гитара, ја и књига пу-
на знакова које више не раз-
знајем...

Једна жица, три прага, део
твоје солаже... Нечисти тонови
боје собу у плаво...

Осећам те длачицама на
врату. Дишеш у ритму блуза...

Милан Јовановић

СУТРА УЈУТРО...

Пући усне док се шминка.
Осећа мој поглед и постаје свесна своје лепоте, толико да огледало с муком успева да јој да правилан одраз. Устанем с кревета и шапнем јој у уво да је дивна. Она постане још лепша. Бојим се, ако јој то шапнем у другу уво, распрснуће се огледало.

Миодраг Јовановић

ДИОПТРИЈА

Проблеми са видним пољем и диоптријом одвели су га очном лекару. Видео је пупкове, не и тролејбусе. Могао је настрадати.

Медицинска помоћ је била делотворна. Сада не види пупкове, али јасно разазнаје возила градског саобраћаја.

Кафић није мењао као наочаре. Често је у њему. Уз продужени еспресо, сетно, романтично, посматра тролејбусе.

Светлана Јовановић

ПРИЧИЦА ЗА СЕДМО НЕБО

Губити ствари у лету за
Седмо небо! То је срећа заборав-
а.

И ако се сетим, биће касно.
Слеђена прошлост даје топлу
наду будућности.

Колико ћу изгубити, зависи
од брзине успињања.

Марија Јовић

ТЕСТ

За вас, живот је:

а) трка са временом;

б) борба за опстанак;

в) све што нам се дешава
док мислимо о битним ствари-
ма;

г) оно што сами створимо
од њега;

д) судбина.

Решавањем овог теста са-
гледаћете своју прошлост, сада-
шњост и будућност!

Милорад Калезић

ЛАЖНА ПРИЧА

Ова прича је лажна. Стога,
из педагошких разлога, не тре-
ба да вам је причам.

Драган Катанић

ПРИЧА ОД НЕКОЛИКО РЕДОВА

Био једном један цар који је тражио скраћену историју света, па још краћу, па најкраћу и на крају је добио „рађали се, живели и умирали“. То је једна стара и одавно позната прича. А има и она о јеврејском гробљу на којем пише „живео = онолико колико је у животу био срећан“. Чему ове информације? Па, док читате ове редове, живот пролази...

Горан Кљајић

ЗМИЈЕ

Змије су ишле из гробља.
Тамо су јеле мишеве, који
су јели лешеве.

Сада су ишле у град.
Да једу људе.

Патрик Ковалски

МИСТЕРИОЗНИ НЕСТАНАК
ГОСПОДИНА
КОНСТАНТИНОВИЋА

Господин Константиновић, железнички службеник, мистериозно је нестао у ноћ и између 21. и 22. априла 1922. Како ником није било стало до њега, случај убрзо би предат потпуном забору.

БОМБАРДОВАЊЕ

1. Метафоричан мрак је постао буквалан

2. Ја, Пенелопа, међу јавом и међ' сном

3. Моја слика непознатог је пун мрак – само уплашене очи познатих људи извирују

4. Плетем, у плетиву снови, а око мене рат

5. Глава у рукама, прсти у коси

(сунце и месец на клацкалици. . или само сат на зиду)

Дивна Комлушки

ПЕНЗИОНЕР

Клизавим улицицама пуним тајни кружи стари и уморни тролејбус. Спрема се за пензију. Без компаса и мапе он превози ужурбане путнике. Људи тупо посматрају неме слике града кроз његова замућена стакла.

Миливој Костић

ЕТНО ЉУБАВНА

Угазивши ногом у овчији
измет, чобанин га врхом усана
и пољуби.

Мирослав Костић – Коле

ЧИТУЉА

Сваког јутра уз кафу и дуплу отпоздрављао је године.

Пола живота празно. Каква каријера! А дневно га бар хиљаду потчињених отпоздравља.

Сада га само конобар зна.

Јутрос је штампа објавила слику без маске.

Конобар је за шанком декорисао дуплу.

Пред фајронт читуља је испред метле склизнула у сливник.

Биљана Котур

УЗАЛУД

Њене црне очи су, као два
пса трагача, тражиле знакове о
њему. Можда је заборавила да
пропуштен воз не може одве-
сти никуда.

Ненад Крга

СВАЂА

Седели су једно наспрам
другог бестидно трошећи речи
којима је бес придавао значење.
Између њих хладил а се вечера.

Дијана Купидонов-Милетић

ОН И ОНА

Потпуна дивота! Обратите пажњу, слатки ко бомбоне, као два тартуфа, танго два слаткиша, дијетално пазе на Дрво живота, блиставо ко ћилим од цвећа и плиша.

Да ли су вам познати – во-
лела бих дознати?!

Миодраг Лазаревић

ЛЕГЕНДА

- Здраво, легендо!
- Ја нисам још мртав!
- Утолико горе по тебе.
- Зашто?
- Зато што тек треба да умреш!

Нина Лазаревић

Пулсира бетонска тераса
пред мојим очима. Зажмурим,
погледам поново – кроз прозор
трећег спрата, на супротну
страну улице – и даље исто. Са-
чекам мало, окренем се и одем
– није то моја ствар.

Олга Лалић

ВОЗОВИ

Возови, који превозе робу са сјевера на југ, с југа на сјевер, с истока на запад и са запада на исток, црни су као дим од паљених гума и ципела.

Неко их је пробао зауставити. Ко може зауставити колону према смрти?

Марко Ламбета

СПИСАК

Роди се!

Расти!

Образуј се!

Запосли се!

Жени се!

Множи се!

Остари!

Умри!

Само не знам којим редоследом?

Горан Лојаница

САН XXVIII

Спавам у свом кревету. Испод јастука, левом руком лагано извлачим револвер; прислањам цев на слепоочницу. Пуцам. Не чујем пуцањ. Нисам се ни пробудио.

Тамара Лујак

КРУГ

Узели су ми све.

Остала је само моја спољашност. Рекли су да ће ми вратити органе, кад им више не буду требали, али је од тад прошло много, много времена.

Уморна сам.

Још само један круг.

Не могу више.

Још само један.

AD INFINITUM

Бранко Љубоја

БРАНКО МИЉКОВИЋ

Поезију сви пишу, а такође и прозу. Само прејаких речи, кадрих да убију, нема. Чак и они што певају, више доприносе сиромаштву јасноће, него што му пркосе. И цвеће је изгубило храброст. Није вредело ни смрћу против смрти, јер овде је свако буђење узалудно.

Миљана Маринко

ПОД СТРОБОМ

Делимично те видим, а делимично и ја постојим. За тренутак нас нема...

Одједном се појављује разуларена томила људи... Суноврат у нашу самоћу, на чијем се дну налази маса света који урла... Онда опет само ми...

Горан Марковић

SMS

Шта ти радиш у ово снено новембарско јутро? Добро, није јутро него подне, и није новембар већ јун. Видио сам те данас у пролазу, била си у свом ауту, па рекох, да ти се јавим. Не мораш одговорити. Ћао!

Илија Марковић

ЈЕДАН

Нула је број један. Један и један су као један. У ствари, један и један су два, али – једва.

Добро је док су један и један два. Међутим, проблеми су код одузимања. Док играју један на један, дозвољени минус је један.

Наравно, резултат је испод линије. Кад се саберу два броја, добије се један.

Саво Мартиновић

ИСТИНА

Звала се Кристина. Имала је крупне црне очи. Људи су је гледали нетремице у очи. Толике погледе није могла да издржи. Одлучила је нешто да учини. Променила је име тако што је избрисала прва два слова.

Отада људи је нерадо гледају у очи.

Родољуб Маџар

БЕЛА СЕНКА

Црни човек је ишао ули-
цом. Није било чудно то што је
он црн већ што је његову појаву
пратила бела сенка. Гледао сам
га док није зашао иза угла, а за-
тим сам наставио својим путем.
Морам да купим хлеб, моја же-
на обожава црни.

Владица Миленковић Влајче

ЈЕДАН НАГЛИ ПОКРЕТ

Жилет је пролазио лагано остављајући иза себе нетакнута пространства. Био је добро ухордан. Увек је знао где га пут води. И већ кад је просто отупео на све то, један нагли покрет вратио му је осећај оштрине.

Милош Миливојевић

ЧОБАНИН

Чобанин је имао велико стадо оваца. Бринуо се о њима, хранио их, чувао. Ипак, нико није желео да купи његове овце. Бала, ни мени не требају.

Александар Милинковић

СКУПО И ЈЕФТИНО

Уз бол и врисак уморне породиље још једно живо биће дошло је на свет. Бабици је требало само неколико секунди да бебу не приметно склони. Нероткиња, која је силно желела дете, за њу је платила три хиљаде марака. Избезумљеној биолошкој мајци дали су папир на којем је писало да је њена беба умрла на порођају. Потпуно бесплатно. Овога пута је јефтино прошла.

Зоран Милић

ТОПОВСКО МЕСО

Дајте ми килограм пешади-
наца, без костију!

Љиљана Милосављевић

О МАЦАНУ ЈЕ РЕЧ, КАД ТИ
КАЖЕМ...

Сиво плав, баш плав. И
округао. Мазан. Мило ме гледа.
Воли ме!

– Ма, све си блесав! Са
осмехом одговарам.

– Ко да те мази, толико г...
Легао, затворио очи и чека.
Мазим мекани трбушчић.

Видим, баш би да ме гриц-
не. Смешкам се.

Илина Милошевић

ЧАЧКАЛИЦУ ДРЖЕ

Неки у зубима.

Неки у очима.

Томислав Милошевић

ЧЕКАОНИЦА

Одмах се види да су векови кроз њу пролазили, а она се није с места померила. Кад год се враћам у завичај, увек прођем кроз њу, са намером да обиђем своје претке. Кућа поред пруге, а они редовно свраћају у стару чекаоницу.

Јелена Милуновић

ИЗМЕЋУ СВЕТОВА

Осећај отуђености, неприпадања никоме и ничему. Ово нису прави људи. Мој прозор не гледа на таласе. Музика није онаква какву сам у мислима слушала. Киша на мом лицу није топла, летња. Месец није пун и светао. Ово није свет какав замишљам, ово није живот какав желим.

Одлазим. А да ли ћу наћи замишљени свет? Застајем, окрећем се. Сви су већ отишли.

Јулијана Милутиновић

МОЈ ОТАЦ

Гледа кајсију. Крошња с лета подсети на свеже опрану косу.

– Оне при врху брже зру...
Ближе су Богу.

Тања Милутиновић

ПОСЛЕДЊА ВЕЧЕРА

Pizze су биле баш позамашне. Са одличним апетитом је слистио своју, а затим и пола моје.

Пошто је завршио, завалио се да олакша варење.

– Хоћемо ли сад да причамо о нама? – Упитао је гладећи трбух.

– ?

– Како шта? Па то да је готово.

Горан Мирковић

ЖИКИЦА ЈОВАНОВИЋ
ШПАНАЦ

Подсјећаш ме на Жикицу
Јовановића Шпанца (херој
НОБ-а и учесник шпанског гра-
ђанског рата)! Он кад сруши
мост, та ријека се више не може
премостити.

Ирена Мирчов

ДОГОДИЛО СЕ НА ДАНАШЊИ ДАН

Био је диван летњи дан. Диван, како то само у причама дан уме да буде. Црвенкапа је весело скакућући ишла баки кроз шуму, а онда су је пресрели партизани.

Наравоученије: има дана када човек зажали што није срео вука.

Јасмина Митровић

ЗАКОН

Сањала сам да су ми прсте одсекли сатаром. Нисам осетила ништа. Прсти су пали у чинију пуну мог бола. Осим крви нисам видела ништа. Црвеним окружена покушавала сам да пронађем своје прсте. У болници ми рекоше да им је жао, остаћу инвалид и још да није вредело красти.

А закон као закон важи само за оне које у крађи ухвате.

Митар Митровић

ЗАДУШНИЦЕ

Прошле недеље био сам на гробљу. Са собом сам носио велику празну торбу.

Ево, већ неколико дана нисам навраћао до контејнера. Толико сам сит, само што не пукнем. Као Јанко од Сурутке.

Милан Мицић

БАВИЛОНСКИ НОЖ

Живео сам неко време као
прибор за јело.

Био сам кашика у рестора-
ну брзе хране на крају града.

Нисам изгледао као време,
а то сам био

Катарина Мишовић

ПРВА КАФА

Иако смо се већ били поздравили и ја кренула, изашао је и питао ме хоћу ли с њим негде на кафу. Питала сам где; и рекла да хоћу.

Кафа је била горка и одвратна, наравно, јер ја иначе и не пијем кафу, али у овом случају нисам имала храбрости да проверавам да ли ми је позив био упућен због кафе или због мене саме.

Иља Мишуровић

ДОК ЈЕ ЈУТРО ПЛАВО

Шта радим кад све послове
завршим. Док други устају, ја
лежем навлачећи сан да ми
преприча претходни дан који
сам с њим преспавао!

Кристина М. Младеновић

ДЕЛФИН

Јао, бако, што ме боли прст!

А мене леђа боле, синко.

А мене прст.

А мене леђа.

Прст!

Леђа.

Прст!

Драгана Мокан

ДЕЧАК

Са планина се спушта мирис толико познат Едгару који жмурећи покушава да опиша свет. Силази полако, као на тротинету подмазаних точкова.

Ела Наиби

ГДЕ ЈЕ ГРАНИЦА

Некада ствари, када почну да губе првобитну чар, треба пресећи, а некада стрпљењем дозволити њихову коректуру да би поново бљеснуле неочекиваним сјајем.

У ПАРКУ

– Све је по закону и кад јабука падне са гране, отпадне лист усред лета, поквари се славина и плави окол, а ова клупа је прљава по нечијем закону и оно двоје што се љубе, видиш.

– Видим.

– Видиш?

– Видим.

– Зашто лажеш?

– Кад су отишли?

– Пре пола сата.

Нада Нешин

КУПАТИЛО

Одем да оперем зубе. Док сам их испирала, угледам се у огледалу.

Насмејемо се. И ја, и ја тамо. „Па где си ти?“ Баш се обрадујем. „Ево ме, ту сам.“

Смешкамо се. „Како си?“ Онда се тај мој лик тамо заплаче и ја му окренем леђа.

Вера Нешић

ПРВИ МАЈ 87.

Приближава се. Осећам. И дрвеће озеленело. Стојим у Јужном булевару. Из аутобуса 29 излазе Тетка и Теча. Одлазимо до стана. Поклони на столу, ментол-ликер и колачи. Изненада се појављује светлост из фото-апарата. Трубачи круже улицама. Непоновљиво.

ЋУСКИЈА

Напомена аутора: Ћускија је метална шипка, мало повијена и расечена на једном крају. Ако вам из описа није јасно чему она служи, знајте да вам не би било ништа јасније ни да је видите, зато ћу вам и то објаснити. У питању је једна ретко једноставна алатка, толико једноставна, да се може рећи проста. Служи једино да би се прости људи с њом поредили.

Дане Никодијевић

БЕЛЕ НОЋИ

Беле ноћи нису беле ако се у њима раде мрачне ствари. Не верујем да има ико ко није имао бар једну Белу ноћ. Разумете? Чак ни Бог. Блесаво, али тачно. Понављам, потпуно сигуран, ни сам Бог, пошто је недељу узео за одмор створивши овако мрачан свет. Пази ти то... Бела недеља за одмор од ђаволског рада за одмор?!

Валентина Николић Радивојев

НА КРОВУ

Све, кажу, почиње од темеља: кућа, љубав... па и прича. Једино је моја прича почела од крова.

Саградила сам је попевши се високо – на кров, удаљивши се од тла и реалности, али не сама већ са својом причом.

И... остале смо на крову, ја и моја прича, можда заувек...

Зоран Николић Мали

СУМЊА

Питао сам пријатеља да ми каже искрено, какве су моје приче.

„Приче су ти, приче су ти... као козји брабоњак!”

„Како као козји брабоњак?”

„Па ево овако, оне су црне, малене и никакве”.

Од тада сумњам.

Славка Николић-Балтезаревић

ШТА ЈЕ ЊИХОВО А ШТА НАШЕ

Око ми пучину реже. Крик
галеба из таме откри место на
ком рибари лове.

У дубини гладан камен гри-
зе паучинасту мрежу, а улов
крадом гута. Око засићених
уста, скамењена, згуснута крв...
Ледена, као вино из амфоре.
Морске звезде разигране, месе-
чину у коло призваше и, ником
не беше јасно – шта је њихово, а
шта наше.

Катарина Новаковић

ОЧИ

Научила сам да наслућујем
осећања својих пријатеља чита-
јући. Све им пише у очима. На-
учила сам тај језик, правопис,
граматику. Касније сам почела
да читам и између редова.

Сада су прометне улице
моја бескрајно велика библио-
тека.

Лидија Новаковић

ЉУБАВ

Никада те нисам видела,
никада те нећу видети. То је до-
вољна ситуација да из ње из-
никне безброј људских прича.

Весна Опавски

ДВЕ РЕЧЕНИЦЕ

Ово је прича о две реченице. То је била прва.

Милена Орловић

БУЂЕЊЕ

Нови дан не распознајем,
само слутим Хемерин ход. Са
капака отресам снове, па их ка-
чим у сноваријум, редом (испод
сваког уредно исписано име).
Требећи сате, сањиво трошим
јутро.

Михајло Орловић

ЛИЈЕП ЗАЛОГАЈ

Лептирица је слетјела на
мој прст.

– Силовали су ме зрикавци.
Моја крила су прљава. Ах, вра-
тићу им прљавштину – затре-
перила је и винула се у небо.

Изнад главе сам угледао
птицу. Била је сита.

Мирјана Остојић

КЛИЗАВИЦА

То није била велика жена, али је добро подносила живот.

Живјела је у улици ниских кућа које су изгледале као варка, привремена опсјена. Покушавала је да отвори кишобран када је метак оборио њену кутију коју је носила под мишком. Поклопац је одскочио, дно отпало, писма и фотографије су се разлетјеле, ничега вриједног ту није било, осим, можда, живота.

Александар Павић

МАЧ

Реч од три слова – мач! Светлуца у мраку српског усуда, лебдећи у ваздуху. Невидљиви алхемичар не дозвољава му да се врати у корице.

Александар Пајтић

ТРАГИЧНА СМРТ

Устао сам из кревета, умио се и умро. Зато на овом конкурсу на мене не рачунајте.

Рашиа Панеш

ТАЈНА ДЕФИНИТИВНЕ ЕЛАСТИЧНОСТИ

Матори је сваког јутра радио лаку гимнастику. И тако годинама све до саме смрти.

– Види ти! – рекао је један гробар другом када су га коначно паковали у мртвачки сандук.
– Ни мало се није укочио!

Душко Париповић

РЕЛАТИВНОСТ

Тамо негде високо на мосту
стајао је човек, замишљен и об-
грљен маглом. Река га је видела
и силовито му похрлила у су-
срет.

Анђелка Пауновић

ИМЕ

Након рођења дигли су се у ваздух. Гласно су изговорили моје име Лазар, као да је у при-
званом имену стварна присут-
ност. Ваљда се родих у Чистој
земљи. Зашто ме онда вековима
покрштавају?

Мирко Б. Петровић

НОЋНИ ДАН

Постојале су, ипак, мачје очи, које су виделе кроз воду. И, мада су споро одмотавале невидљиво клупко, њихова знања су била свима доступна.

Тамара Петровић

ГДЕ ТРАМВАЈИ СПАВАЈУ

Ноћ је неочекивано дуга.
Хладно је, а и последњи клуб
затвара врата за Децу Ноћи.
Неки кажу да су они дух овога
града: Али ми, Чувари Самоће,
добро знамо Децу и колико им
је срж града далека и недости-
жна. Како сваку ноћ крећу у Ве-
лику Потрагу, али их Сунце
уек надмудри. А ми препозна-
јемо тугу нашега града. Његов
плач је наша музика. И чекамо
зору коју нам поклања. There is
a light that never goes out!

Урош Петровић

БОЈЕ ПРАСКОЗОРЈА

Савет: Ако пишете неку литерарну форму, немојте никад прво написати наслов. Велика је шанса да данима гледате у њега, без икакве идеје шта да напишете испод.

Дејан Печеновић

ТУГА

Пуцкета фитиљ тек упаље-
не свеће.

Бори се пламен са жутим
воском натопљеним концем,
повијајући се под кретњама ва-
здуха.

Пламен полако јача и восак
се топи, губи боју и котрља се
низ свећу као суза.

То свећа почиње да плаче.

Никола Ч. Пешић

МАГЛА

Син, доктор наука, дошао на село да помогне оцу. Отишли с магарцем у планину да накупе дрва.

Магла пала. Не види се прст пред оком. Сви се изгубили. Кући се вратио само глупи магарац.

Оца и доктора отишли да траже сељаци.

Светлана Пешић

СКАРАМУШ

Сањам себе у црном костиму скарамуша. При том сам свесна да сам лик из јапанског кабукија. Публика ми френетично аплаудира, смеје се, док ја у сузама покушавам да објасним да не припадам комедији дел`арте.

Вањка Поњавић

ТИШИНА

Од како си рекла последњу реч, мени не расту бркови. Изгризао сам их задржавајући своје ћутање како бих чуо твоју тишину.

Зашто смо ставили туђину у срца и ћутање на усне?

Хајде да пијемо вино из звона!

Хоћу да ми расту бркови, да ти их поклоним за вечеру.

Александар П. Поповић

ВИСИНА

Намргођена сива планина
високо у облацима остала је иза
њих.

Кршевити, изборани горо-
стас немо је посматрао двојицу.

Никада им неће опростити
што су га надвисили за своју
мизерну људску висину.

Драган Поповић

ПРОЗОР

Светла се гасе и требало би имати мачје очи; или у мраку напипати, оно што пожелиш, уснама. Желети, не престајати: само кап меда на језику биће као лампа.

Јована Поповић

Неко је једном направио великог меду. Данијела га је јако волела, па Тања, па Ивана. За Јовану је био слеп, али му је мама сашила нове очи. И тада је тако несавршен био још дражи. После је био Нађин, па Ненин, а сада га за Луку више нема. Пуно се давао.

Невенка Поповић

ПОЧЕТАК ПРЕД КРАЈЕМ

Прођоше свирачи.

Стањи се зов гоча свираче-
вог.

Оде радосна невеста... а ја
остах да је замишљаам.

Пребрзо утрну у слуху и ис-
троши се млака намера људске
доброте.

Владимир Проговац

НЕРОЋЕНО ДЕТЕ

„Војници!... Јунаци!... Врховна команда избрисала је наш пук из свог бројног стања, наш пук је жртвован за част отаџбине и Београда. Ви немате више да бринете за ваше животе, који више не постоје...”

Ја сам једно од нерођене дјеце оних који су жртвовани за част отаџбине и Београда. И питам се... Питам се, ко је имао право да забрани да се родим?...

Душан Пуача

САМУРАЈ

Уђох ја јутрос у Ц-маркет и видим оно што се не виђа сваки дан: пензионисани самурај сецка саламу на одељку сухомеснатих производа.

У глобалном свету је покретљивост радне снаге на завидном нивоу а моје задовољство је велико. И ми смо део света.

Невенка Пупек

ГРОЖЋЕ, ПТИЦЕ И БЛАТО

У уским улицама нашег насеља умјесто малих кућа убрзано ничу зграде.

Јучер су срушили лијепу кућу са малим двориштем. Сусједа ми је још љетос рекла да је власник умро. Од почетка зиме дијете и ја често смо туда шетали. Гледали и слушали птице како се госте на необраном грожђу.

Сада је остала само хрпа цигле, даске, прашина, благо и бука камиона.

Маја Радановић

ПРИЧА

Папир је крут. И већ је пар пута пукао на местима где је нешто наглашавано. Мислим да неће издржати целу причу.

Михајло Радивојевић

ФРУСТРАЦИЈЕ

Опет касним, већ је пола седам. Баш лоше звучи, пола седам, боље је шест и тридесет. Мада ни то не звучи баш фино. Да се ја питам, говорило би се шест и пиринач, мени се тако баш свиђа. Мислим, што да не? Значење остаје исто. А ја бих лакше запамтио. Понекад сам стварно исфрустриран што се ништа не питам.

Перица С. Радовић

Само неколико минута пошто је прочитао последњи стих песме за коју је рекао да је посвећена њој, дозволила му је да јој разголити груди и да под прстима осети влажност њене тајне.

Нешто касније, пунећи јој бедра, почео је да осећа како га све више замара да памти којој од њих је коју песму већ читао...

Васа Радовановић

ИГРА

Мирис твог тела испунио је собу. Игра почиње. Од мог додира Твоја жар-птица сузи. Ружа се буди.

Уздрхтао је месец са наранџиног цвета док скида нектар.

Јелена Ракић

МИСТИКА

Посматрала сам три слике.
Све су биле исте, на њима је била девојка. Питала сам уметника зашто се дела зову ФЛАШЕ када на њима нема боца.

Ћутао је.

Настасја Ракић

УМ

Нестало је. Можда више неће плакати. Нико не уме: сриче, разноси, баца у прах већ постојећу хармонију божанског следовања. Aurea Aetas? Опет неко. Поносно и љутито проси већ постојећи Апсолут у несвесно. Више нико не плаче. Чува разум носећи смрт. Нешто се чека јер се нешто спрема. Нико не зна. Ум чека.

Зоран Раонић

НЕБО

– Овамо је некако тмурно, и облачно и није, напорно. А како је тамо?

– Појма немам. Ја имам своје небо.

Љиљана Рим-Живковић

ХЕРМЕТИЗАМ ОБМАНА

Лако је знати шта се дешава. Тешко је дознати шта се не дешава, а већ се увелико десило.

Зашто смо Очајни? У поманутом случају, кључном, баш зато што не знамо када се оно стварно важно десило. На срећу, очај ове врсте мало кога обузима. На несрећу, све друге облике обмана очаја исцрпљује, али опет – мало ко то зна. Зато је Лаж још увек Краљица.

Драган Ј. Ристић

РАНОРАНИЛАЦ

Устао је, а још ни први пети нису запојали.

Устао је, а још ни један аутобус није радио.

Устао је.

Устао је, али се предомислио и опет легао

Херцег Розић

НЕ ДАМ ВАМ БРОШ

Ако одличја мог народа у нас знаног, и званог, ордење ваше тумачи преводе, не знам све којим поводом и у које све сврхе не, као БРОШ – Што ми га с хаљина, рува нашега, кидате и лоповски трпате у мрак?!

Вала, пре или касније, скинућу вам и дугмад са гаћа па за разлику од људи, хероја или нас, ви баш брош на том месту носите! Од мене лично толико.

Синиша Рудан

ИЗ ЗБИРКЕ МИНУЛИХ
ПРИЧА

Постојао је један човек...

И ако је од тада прошло четири године, пас му редовно долази на гроб...не схватајући да, у случају да је он први отишао, газда не би никада дошао са својим новим псом.

Немања Савић

АЛАТ

Отворио сам огласе. Маши-
не и алати.

„Продајем апарат за варе-
ње”, шифра: „Желудац вишка”.

– То није то, закључих. Ме-
ни ипак треба други алат.

Милан Р. Симић

ТЕШКА ТУГА

Марију Антоанету љуби
тамничар. Затвореница шапу-
ће: „Имала сам осам година кад
ме Моцарт запресио...”

Тамничар, који се осећа на
прокислу чорбу и коме су очи
заслепљене белином Марији-
них расутих груди, одговара:

– Јеб’о те Моцарт!

Други тамничар вулгарно
ружан, на метар од њих, ма-
стурбира.

Да убије време!

Наташа Симеуновић

ПРОЗА

Причати причалици.

Зашто си ми ушла у причу,
причалице једна? Тешко ми је
да почнем. Ето, због тебе морам
сада да завршим. Престани да
причаш!

Владимир Симић

Да имам тумор, Нинослав би се звао. Сличан би био мој Нинослав мени: ситан и мршав, и увек гладан, безвољан и неспреман да убије домаћина. Лепо бисмо се слагали, мој Нинослав и ја.

Сергеј Скорупан

НЕПРИЧА

Ма шта има ја да вам причам причу. Маштајте!

Игор Солунац

ВЕЛИКА СЦЕНА

Замишљено посматрам жуљеве на њеном длану. Она, љубоморно, моје савршено нетакнуте шаке. У гардероби смо пометали костиме, али сада, на сцени, касно је.

Зоран Спасојевић

УСАМЉЕНО ДРВО

Враћамо се из лова на дивље свиње. Друм је прав као стрела. Сва светла на небу су угашена. Певамо колико нас грло носи. Усамљено дрво прелази на нашу страну не обазирући се на нас.

Одуширем се о волан сти-скајући педалу кочнице.

Владимир Спремо

МОЖДА

Она и он се воле. Јако и често. Стално се држе за руке, за ноге..... не бирају за шта. Не бирају место. И годинама тако. Технику вођења љубави дотерали су до савршенства. А чувају се. Предузимају строге мере. Увек. Ништа не планирано не сме да им се деси.

Мајко, мамаааа.

Оче, татаааа.

Дозива и вапи нерођено дете. Њихово. Нада се и стрепи.

Ивана Срећковић

ИЗБРИСАНА ПРОШЛОСТ

Не окрећи се! Прошlost
смо гумицом избрисали. Срце
оловке је одавно сломљено, не-
чијом туђом грешком, из неха-
та.

За садашњост имаш папир,
уз оловку која више не зна да
пише.

Пресавиј папир, направи
авион и слободно га пусти да
лети испред тебе...!

Живота Станковић

С(Ф)УРОГАТ

Некада су људи били од крви, мяса и костију, а сада је све сама протеза, рече реинкарнирани робот реинкарнираном Ајзеку Асимову.

Светлана Станковић

ИСПОВЕСТ

Годинама сам на истом месту.

Људи који пролазе поред мене саблажњиво ме гледају. Деца шкрабају по мени и изно-ва ми буше већ одавно пропале гуме.

Али највише ме нервирају голубови. У мом целом животу нико није толико срао по мени.

Зато верујем у реинкарна-цију, у којој ћу ја бити голуб и срати по свима.

Мирослав Стефановић

ПОСЛЕ ЧЕТРДЕСЕТ ГОДИНА

Играјући се ватром, запалили смо сено и у пепелу нашли иглу што је бака изгуби док девојка би.

Татјана Стефановић

ТРЕПАВИЦА

Заврнула ми се трепавица
према унутрашњој страни ока,
па вири унутра радознало.

Ем вири без питања, ем га
боде, онако оштра, кад год јој се
ћефне.

Беше ли ово прича о трепавици
или о комшиници преко
пута?

Живорад Стојановић

ЈАСНО И НЕЈАСНО?

Разумем да има вицева са брадом и оних без браде, али ми уопште није јасно зашто је прича једног нашег будућег беловца ћосава.

Витомир Теофиловић

ПРАВДА

– Извин’те, – упитах пролазника, – тражим Палату правде?

– Не бих знао да Вам кажем.

– Упитах другог, трећег, четвртог... Зачудих се што нико не зна где је то велико здање, а знадох да је близу. Најзад добих одговор:

– Палата правде?! Каква правда?! Мислите на суд? Само право још двеста метара.

Павле Теофиловић

КАКО СУ НАСТАЛИ СРБИ

Биле две пра-пра-пра-пра-материје.

Марш у пизду материју! – рече прва другој.

Радослав Тилер

ДОГОВОР

- А?
- Аа!
- Ммм... 50?
- Аа!
- 100!
- Ммм...
- 200 ?
- Аха!

Роберт Г. Тили

ПЕСНИЧКЕ ИСТИНЕ

Стала је да креће да ме лангано свлачи, а на мој упитни поглед тихо ме упитала: „Зар не желиш бити вољен?“ Не жели свако бити вољен. То је једна од многих предрасуда и општих места у људским заблудама. Јер, јако је тешко бити вољен.

Много теже него – волети.

То зна сваки песник.

Милан Тодоров

ЗНАЧАЈ ПЛОВИДБЕ

Пробудио се рано са горким укусом у устима. Боца Вранца била је изврнута. Преко наслона столице лежале су плаве морнарске панталоне и пар црних женских чарапа. Изашао је на терасу.

Да ли си неког убио? – питао га је јуче члан бродске комисије.

Не, осим у рату.

Запалио је цигарету. Неко му је некад рекао да није важно живети. Важно је пловити.

Јасмина Тодоровић

МИСТЕРИЈА

Губим разум под облаци-
ма, покушавајући да схватим
своје рођење, смисао живота ко-
ји живим и смрт која чека.

Дејан Тофчевић

ЖИВЕЛИ, СОКРАТЕ

Знате ли оно када су у Старој Грчкој осудили Сократа на смрт јер је квариио омладину и говорио против богова, потом га затворили у ћелију, а он одбио помоћ пријатеља који су дошли да га избаве, па када је дошао кувар са чашом вина отрованог млевеном кукутом и пружио му је? Знате ли шта је тада рекао?

Рекао је „Живели!”, и попио је. Иако, можда, у то време није владао такав обичај.

Радоси Тошић – Кала

ПЛАНИНА

Сањах велики сан. Планину серпентина. Наврх њеног Врха беше Камен. Планине Мала Планина. Загледам се у Њу препознавши себе да сам то до изнад појаса, већ скоро сав из небеског мора вадио фрагменте Помпеје о којој су на Земљи говорили да беше само сан, мит и легенда.

Мића Тумарић

ПИСАЦ

Седи. Гледа папир. Бео.
Празан.

Онда размишља. Црно. И
пуно.

Узима револвер. Велик. Ни-
шани. Пуца.

Крај приче.

И живота.

Милош Ћипранић

ПЛАНЕТЕ ФИЛОЗОФА
ТОМАСА РИДА

Ако све планете добијају светлост од Сунца, и окрећу се око њега, округле, у истој равни, правцу као Земља, онда су јој идентичне. Те се запитајмо да ли је Сервантес, пишући универзалну биографију свих ствараоца дубоко у тамницама Аргамазиља де Албе, украо део наше душе, скривеног Дон Кихота?

Гордана Ћулибрк

ЖИВОТ

Човек крцка своје постојање по тачно утврђеној шеми. Споро се вуче кроз лавиринте живота стварајући привид вечности, а дубоко знајући да је она неизвесна. Он упорно копа по ходницима све у круг, од рођења до смрти и не жури да спозна, јер рођењем зна васколику истину, али се претвара да не зна и игра се наставља до бесконачности.

Зоран Ханс

...И ШТА ОНДА

Широка улица и пешачки прелаз. Велика црква и малецни киоск. Лото и спортска прогноза. Плава хемијска и црвенкасти тикети. Огромне амбиције и трачак наде. Баксузне куглице у бубњу и лопте у погрешним головима. Стари ритуал чекања и нова жаљења.

Оливер Ходак

ЗАВРШНИ ИЗВЕШТАЈИ

Нисам више осећао ника-
кав укус у потпуном сувом грлу.
Гледао сам мрачну унутра-
шњост вреће, грубо навучене
преко моје главе. Мирис плесни
и мемле злурадо се увлачио у
ноздрве. Кожа је пекла на ме-
стима где су је лизали бичеви
претходних дана. Са презиром
сам слушао повике разуларене
масе окупљене на тргу. Омча се
затегла... Свих пет чула разду-
жило је своје функције...

Ирина Хонић (Малахова)

ДЕТЕ

Дете, тек рођено, без године, без имена, без одеће, без мана... Човек ће од њега постати, и са именом, и са годинама, и са манама... Кад бих могла ја од њега да учим, а не он од мене... био би то лепши свет. Овако, биће то овај исти свет у којем смо и до сада живели.

ОГЛЕДАЛО

Младима огледала служе да се диве својој лепоти. Старији би радо погледали у она огледала кад су и они били млади. Тих огледала више нема, а са овим новијим нису баш задовољни. Сматрају да је све старије било боље и лепше... па и огледала.

Смиљка Цветићанин

ТУАРЕГ

Његов поглед се као водопад спушта низ њен врат, рамена и колена, а онда се нагло подиже и зарони испод трепавица. То је тренутак када су сасвим близу једно другом, тренутак у коме се на улици мимоилазе мушкарац и жена који се не познају.

Маријана Цекић

ВРЕМЕ

Нестају последњи трагови
ноћи: данас, сутра, прекосу-
тра... Одлазе последњи трагови
дана: данас, сутра, прекосутра...
Губе се снови надања, губи се
плес ветра, губи се сјај звезда...
А сказаљка на часовнику изнад
моје главе и даље злокобно от-
куцава. Чекам да нестану бате-
рије.

Душан Цветковић

ПРИЧА БР. 2

Једнога дана замислио сам се како функционише све; ја, свет, универзум, вискозност, флуидност, љубав, телевизор, оловка... савио сам папир у ролну и он је остао деформиран. Од тада нисам сасвим свој.

Миодраг Цветковић

О ГАСОВИТОМ
АГРЕГАТНОМ СТАЊУ
H₂O или
ПРВИ СУСРЕТ
СА СВЕТОМ

Желео сам да дохватим
облаке. Скочио сам...

Били су високо.

Сад имам само маглу.

ПАРДОН

Осетио је страст свирајући по тактовима удараца грома. Извијао је своје тело у ритму првих капи кише. Помислио је да скине панталоне и позове небо у загрљај. Чекао је згодну прилику. Чекао је да буде примећен. Чекао је... и пустио корење.

Миломир Шаранчић Леки

ПРИЧА

Ово је прича. Кратка прича. Прича о причи. Прича, која не личи ни на једну другу причу. Прича неиспричана, непрепричана, непричана.

Прича, која нема почетка нити краја. Прича без смисла, без реда, без приче. Прича, коју не треба причати а ни записати.

Ово је прича о причи.

CIP – Каталогизација у публикаци-
ји

Народна библиотека Србије

821.163.41–36(082.2)

Једностраничне приче /

(приредио Ђорђе Оташевић) : Бео-
град : Алма, 2007. – 196 стр. : 10 см.

– (Библиотека Савремена књижев-
ност / [Алма])

ISBN 978-86-84023-67-6

COBISS.SR-ID 138201868